

Oasi

Carles Batlle

Oasi

Raixid: Vam arrencar a córrer. La caseta cremava. Sortien flames per la finestra, la porta era tancada. Vaig sentit la mare que cridava el nom del meu pare i que demanava auxili. Les flames començaven a sortir per la teulada. Vaig voler entrar, obrir la porta, fer alguna cosa. No vaig poder... En Xavier em va donar un cop de puny i em va fer caure pel terra; després es va asseure a sobre meu i va començar a cridar amb totes les seves forces. Em pensava que s'havia tornat boig. En aquell precís moment el sostre es va enfonsar i ja no es va sentir res més, només l'udol del foc. Com un silenci eixordador.

Xavier: Aquella nit et vas quedar amb mi. Vam plorar tota la nit, i vam veure com es feia de dia... Els meus pares van acollir en Raixid, com si fos un fill, menjàvem plegats, tenies una habitació pròpia, ho compartíem tot.

Raixid: Tenia una habitació, a sota l'escala, tota per a mi sol. Sense finestres. Amb un llit per mi sol, amb una cadira per a mi sol. Em llevava d'hora i anava al forn, a comprar el pa. Em feia el llit. Donava el menjar als gossos. Agafava les deixalles del sopar, hi afegia una mica de pa sec i una mica d'aigua i feia la pasterada per als porcs. Després esmorzàvem plegats a la cuina i anàvem a l'escola.

Xavier: Sèiem junts a l'escola.

Raixid: Ningú no volia fer els treballs amb mi, deien que no en sabia, que no entenia les coses. Només els interessava que fos ràpid. Els agradava veure'm córrer. Quan jugàvem a futbol sempre em triaven el primer; després, si perdiem, em deien: per culpa teva, moro de merda.

Aixa: Quants nens hi havia, a l'escola?

Xavier: Trenta-cinc, més o menys, de totes les edats. T'estimaven. Era una manera de parlar, ho saps. Quan tornàvem a casa fèiem els deures junts. Apreníem junts. Les mateixes coses.

Raixid: Jo ajudava la cuinera...

Xavier: Però fèiem els deures junts.

Raixid: Tu em deixaves copiar els teus deures.

Xavier: I després jugàvem a la sala dels jocs. Sempre reies, i cridaves, me'n recordo. M'atabalaves.

Raixid: I et prenia les coses, i no te les volia tornar.

Xavier: Els diumenges anàvem de cacera. El pare ens duia de cacera. Vèiem sortir el sol.

Raixid: Jo duia els sarrons i m'encarregava dels gossos. Donava el menjar als gossos, com cada dia. Els gossos m'estimaven. Ells sí que m'estimaven, em llepaven la cara i s'adormien als meus peus.

Xavier: El meu pare et donava l'escopeta. Jo estava gelós.

Raixid: El teu pare em feia carregar l'escopeta. Jo odiava els diumenges.

Xavier: Però tu disparaves.

Raixid: No m'agrada disparar.

Xavier: Reies. Els pares t'estimaven.

Raixid: Sí, m'estimaven.

(Pausa.)

Raixid: La teva mare mai no va entrar a fer-me un petó abans d'anar a dormir. *(Pausa.)* Els diumenges tu veies com sortia el sol, jo ho veia cada dia. Encara ho veig cada dia.

Xavier: Raixid...

Raixid: Què?

Xavier: Creus que tenim els mateixos records?

Raixid: Retenim fragments del passat. Pregunta-ho. Ningú no et sabrà dir per què aquests i no uns altres, però..

Xavier: Hem compartit experiències...

Raixid: Però no compartim els records. I encara que ho féssim, mai no seria el mateix...

Aixa: Potser que deixem les fotos per a un altre dia.

Xavier: Potser sí. *(Silenci.)* Bona nit.

(Xavier surt. Pausa.)